

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zastoupena matkou T. B. jako její zákonnou zástupkyní, zastoupení Mgr. Jekatěrinou Sochorovou, advokátkou, se sídlem v Praze 1, Dlouhá 16, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2005, č. j. 11 Az 2/2005 – 14, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyni stěžovatelů Mgr. Jekatěrině Sochorové, advokátce, se sídlem v Praze 1, Dlouhá 16, **s e s t a n o v í** ve výši 2150 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 5. 2005, č. j. 11 Az 2/2005 - 14, zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2004, č. j. OAM-3570/VL-19-P17-R2-2002, jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Označeným rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl žalobkyni udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 328/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatelky Městský soud v Praze posoudil věc v rozporu s platným právním řádem a zejména zákonem o azylu. Stěžovatelka se proto obrací na Nejvyšší správní soud v Brně a navrhuje, aby tento ve smyslu § 107 s. ř. s.

přiznal odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozhodnutí a vydal rozsudek, kterým rozhodnutí Městského soudu v Praze zruší a věc se mu vrací k dalšímu projednání.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu spisu vyplývá, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2005, č. j. 11 Az 1/2005 – 17, byl proto, že matka stěžovatelky nebyla na jí uvedené adrese (S. 27/108, P. 7) doručovatelem zastížena, uložen dne 12. 5. 2005 u držitele poštovní licence (na poště v P. 7), kde si ho matka stěžovatelky vyzvedla až 26. 5. 2005.

Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. v návaznosti na § 46 odst. 1 a 3 zákona č. 99/1963 Sb. (o. s. ř.), ve znění pozdějších předpisů, a § 50c odst. 4 téhož zákona platí, že nebyl-li adresát písemnosti, která musí být doručena do vlastních rukou adresáta, zastížen v místě, které označil, uloží se písemnost na poště a adresát se o tom vyrozumí s tím, že si má písemnost vyzvednout. Nevyzvedne-li si písemnost do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Poslední den uvedené desetidenní lhůty počítané od uložení zásilky nastal v dané věci dne 22. 5. 2005. Jelikož tento den byla neděle, posunul se konec lhůty na následující nejbližší pracovní den, tedy pondělí 23. 5. 2005. Od uvedeného data počala tudíž matce stěžovatelky běžet lhůta k podání kasační stížnosti, přičemž na uvedeném závěru nemůže ničeho měnit ani skutečnost, že matka stěžovatelky si vyzvedla zásilku až dne 26. 5. 2005, neboť za této situace je třeba vycházet z tzv. fikce doručení, uvedené v ustanovení § 46 odst. 4 o. s. ř.

V poučení napadeného rozsudku krajského soudu je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto rozsudku lze podat u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě dvou týdnů po jeho doručení, k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně s tím, že podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, což neplatí pouze tehdy, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s., případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, je třeba za den doručení napadeného rozsudku stěžovatelce považovat pondělí dne 23. 5. 2005. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet dne následujícího, tj. v úterý dne 24. 5. 2005 a skončila v pondělí dne 6. 6. 2005 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto třeba, aby nejpozději dne 6. 6. 2005 byla kasační stížnost předána soudu, nebo zaslána soudu prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však plyne, že kasační stížnost byla podána matkou stěžovatelky osobně u Městského soudu v Praze až dne 9. 6. 2005, tedy po marném uplynutí

lhůty pro podání kasační stížnosti a tudíž opožděně. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti napadenému rozsudku Městskému soudu v Praze odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to pro její opožděnost. Za této situace se pak již nemohl zabývat návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatelky, Mgr. Jekaterině Sochorové, která byla stěžovatelce ustanovena k její žádosti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2005, č. j. 11 Az 2/2005 - 29, byla stanovena za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení – § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatelky vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu